

Цое Єнні

ПОКЛИК МУШЛЯНОГО РОГА

колекція
"ПРОЧИТАЙ"



Анетти
видавництво
АНТОНЕНКО

*Це видання було здійснене за підтримки фонду
Pro Helvetia, Swiss Arts Council*

schweizer kulturstiftung

prohelvetia

Анетти
ВИДАВНИЦТВО
АНТОНЕНКО

Zoe Jenny

**DER RUF
DES
MUSCHELHORNS**

**FRANKFURTER
VERLAGSANSTALT GMBH**

Цое Єнні

ПОКЛИК МУШЛЯНОГО РОГА

З німецької переклала

Неля Ваховська

ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ

ББК 84(4 Нім)

Є-61

Цое Єнні

ПОКЛИК МУШЛЯНОГО РОГА

Роман

З німецької переклала Неля Ваховська

Перекладено за виданням:

Zoe Jenny

Der Ruf des Muschelhorns

Frankfurter Verlagsanstalt, 2000

ISBN: 3 627 00073 0

© *Frankfurter Verlagsanstalt, 2000*

Це історія про любов, самотність і мову у світі, де дітей віддають бабусям і зникають назавжди, де танцюють на автобані, живуть під мостом, рятують, спокушають і татуюють себе трояндами, поки винищувачі над головами розбивають надвечір'я на друзки. Історія маленької дівчинки у великому світі нормативності і споживання.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна передавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко».

ISBN 978-617-7192-27-4

ISBN 978-617-7192-01-4

Серія «Колекція прочИТАЙ»

© Frankfurter Verlagsanstalt, 2000

© Неля Ваховська,

український переклад, 2014

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2015



Еліза не знала, куди вони їдуть. Дівчинка вклякла на задньому сидінні і розглядала у вікно, як зменшується їхній будинок. Останніми тижнями з квартири зникало дедалі більше речей. Мама енергійно відчиняла шухляди і дверцята шаф і складала їхній вміст у коробки. Щодня кімнати порожнішали, й Елізі здавалося, що її голос у цих кімнатах відповідно гучнішав.

Кілька дітей, з якими вона іноді гралася, саме вилетіли зі свого ганку на тротуар. Еліза постукала у шибку і довго махала їхнім спінам, які в очах ставали дедалі меншими.

Вони проїхали вздовж своєї вулички, звернули на велику вулицю і, вкриті тінню високих будинків, шмигнули у потік ранкового транспорту, що захлинався на перехрестях. Еліза розглядала відображення їхнього маленького жовтого авта у магазинних вітринах. Воно їхало, щільно оточене іншими машинами, наче ланка одного великого ланцюга, що розпадався при наближенні до перехрестя та естакад, й автівки віялом розліталися на всі боки.

Бабуся Августа жила за якихось кілька кілометрів від міста у будинку, що раніше слугував складом припасів.

Старий склад, оточений горами і лісами, лежав поблизу невеликого села, де міста не було ні видно, ні чути.

Еліза здалеку впізнала скупчені біля узлісся будиночки, що визирали з-за пагорбів і поворотів, наче гралися з нею у хованки. Швидкісне, проте завжди порожнє шосе розтинала село навпіл. По його краях вишикувалися хати. Коли вони в'їжджали у село, Еліза помітила, як якийсь чоловік, спершися ліктями на підвіконня, голосно розмовляв із жінкою, котра поливала квіти при вікні у будинку навпроти. Гуркіт двигуна розполовинив їхні фрази. Чоловік і жінка на мить замовкли і подивилися вслід жовтому авто, поки на розі біля продуктової крамнички воно не звернуло у бічну вуличку.

Склад стояв трохи віддалік села, на узвишші. Будинок оточувала алея витких рослин. Еліза впізнала бабусю, яка курила у своїй зеленій альтанці, наче чекаючи на їхній приїзд. Дівчинка піднялася високими сходами і кинулася Августі в обійми. Бабуся притисла онуку до своїх грудей, що пахли вівсом і тютюновим димом. Якби її воля, Еліза ще довго простояла б так, у бабусиних обіймах, якби не мама, яка вже зайшла до вітальні і нетерпляче їх кликала.

Августа завела онуку на кухню, дістала з шафки коробку печива і сказала чекати її тут. Жуючи масляний кекс, Еліза стояла на кухні і розглядала садок через віконечко у дверях. Вона пригадувала, як колись бабуся повела її на грядки, і вони розмовляли про квіти, наче про спільних друзів. Бабуся називала їй кожен квітку, а Еліза відповідала, чи пасує ця назва до рослини. Більшість здавалися їй неправильними, і вона називала їх по-своєму: «Це не енотера, а жовтосвічка», — казала вона. Або «Декоративний мак — це гномова парасолька».

Але тепер квітки посхиляли свої голівки донизу, наче сонце зламало їм карк.

Бабуся Августа була теплою задимленою горою. Повітря у кімнаті завжди важіло синюватим туманом, який здіймався від її пінкової люльки і чіплявся за широкі спідниці. Августа постійно носила по кілька спідниць одну поверх іншої. Вона ходила по будинку, метляючись між усіх цих шарів тканини, немов у задимленому дзвоні, так, наче рано чи пізно і сама мала перетворитися на дим. Перетворитися, піднятися до стелі і розчинитись у повітрі. Бабуся ніколи не провітрювала, а коли мама намагалася відчинити вікно біля столу, на якому стояли і лежали книжки, чашки з-під кави, велика мушля і табакерки, бабуся виймала з рота люльку і з серцем гукала: «Ану не руш квартирки!» Вона вірила, що через прочинені шибки до неї може залетіти вітер і бозна-куди зав'язати дим разом з її душею. Не розуміючи, мати знижувала плечима й опускалася на стілець, хитаючи головою і тихо лаючись. Коли обидві сідали до столу і розмовляли, Еліза виходила у садок. Влітку вона збирала стиглі сливи, що падали з дерева. Підгнилі вона розламувала навпіл і розглядала, як мурашки торують шлях у темно-фіолетовому м'якуші. Еліза знала, що тримає в руці щось давно зіпсуте і гниле, проте не могла викинути сливу і, як заворожена, спостерігала за миготливим світиком усередині. Проте здебільшого вже через кілька хвилин мама й бабуся починали сваритися, мама рвучко хапала Елізу за руку, тягнула до машини і мчала геть. Дівчинка дивилася з вікна на бабусю, яка стояла в альтанці, вони махали одна одній руками і робили знаки, поки мама не звертала на першому ж повороті.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.